

Sygn. akt III Ca 357/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Hajda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 marca 2015 roku sprawy

z powództwa Gminy Miejskiej Z.

przeciwko H. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 1 grudnia 2014r., sygn. akt VIII C 241/14

1) **oddala apelację;**

2) **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 300,00 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Anna Hajda

UZASADNIENIE

Powódka Gmina Miejska Z. wniosła

o zasądzenie od pozwanej H. S. kwoty 2.697,45 zł z ustawowymi odsetkami od wskazanych kwot składowych oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwana była najemcą lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy ulicy (...), a to na podstawie umowy z dnia 1 kwietnia 1995 roku. W czerwcu roku 2010 pozwana nabyła na własność wskazany powyżej lokal.

W okresie obowiązywania umowy najmu w latach 2008 i 2009 wpłacone zaliczki nie pokryły faktycznych kosztów zużycia mediów za rok 2008 roku w kwocie 721,34 zł i za 2009 roku w kwocie 176,96 zł.

W dniu w dniu 27 grudnia 2013 roku wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Od powyższego nakazu pozwana złożyła sprzeciw, w którym podniosła zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem, a także zakwestionowała wartość przedmiotu sporu. Pozwana podniosła, że powódka nie przedstawiła podstawy żądania kwoty 2.697,45 zł. Wywodziła, że powódka domagała się kwoty 721,34 zł za rok 2008 i kwoty 1.176,96 zł za rok 2009, co łącznie dało podstawę do żądania kwoty 1.898,30 zł, nie zaś wskazaną kwotę 2.697,45 zł.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Zabrze zasądził od pozwanej H. S. na rzecz powódki Gminy Miejskiej Z. kwotę 2.697,45 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 700,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą tej treści rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy.

Pozwana H. S. od czerwca 2010 roku jest właścicielem lokalu mieszkalnego numer (...) w budynku przy ul. (...) położonego w Z.. W okresie w którym powstała zaległość za zużycie wody pozwana była najemcą tego lokalu.

W lokalu pozwanej przyłącze wody opatrzone zostało wodomierzem, który utracił cechy legalizacji w dniu 31 grudnia 2007 roku

W tym stanie rzeczy rozliczenie zużycia wody w lokalu zajmowanym przez pozwaną zostało dokonane poprzez uzyskanie różnicy w zużyciu wody w całym budynku po odjęciu poszczególnych lokali, w których zamontowane były zalegalizowane wodomierze, a następnie dokonanie podziału pozostałej ilości wody wedle ilości osób zamieszkujących w danym lokalu. Należności z tytułu zużycia wody za lata 2008 i 2009 dokonał zarządca nieruchomości w lipcu 2010 roku

Na podstawie dokonanych przez zarządcę rozliczeń zużycia wody pozwana została wezwana do zapłaty należności z tego tytułu. Według sporządzonych przez zarządcę zawiadomień z rozliczenia zaliczek z tytułu dostawy mediów do nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...) różnica pomiędzy odczytem licznika głównego a sumą zaliczek uiszczonych z tytułu zużycia wody wyniosła za:

- rok 2008 - 721,34 zł,

- rok 2009 - 1.176,96 zł

Budynek znajdujący się w Z. przy ul. (...), w którym pozwana jest właścicielem lokalu mieszkalnego jest opomiarowany niecałkowicie.

W tak ustalonym stanie faktycznym zważył Sąd Rejonowy, że spór w sprawie w zasadzie sprowadzał się do ustalenia czy powódka zasadnie obciążyła pozwaną należnością za wodę za lata 2008 - 2009 roku w kwocie dochodzonej pozwem.

Wskazał Sąd I instancji, że zarzuty pozwanej nie znalazły odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym.

Podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia nie mógł zostać uwzględniony z uwagi na fakt, że do roszczeń z tytułu rozliczenia różnicy wskazań pomiędzy wodomierzem głównym a sumą wskazań wodomierzy zainstalowanych przy punktach czerpalnych stosuje się termin 10 letni wynikający z art. 118 k.c. Przyjmując takie stanowisko Sąd miał na względzie fakt, iż dostarczanie wody i odbiór ścieków do poszczególnych lokali przez Gminę nie jest prowadzeniem działalności gospodarczej przez Gminę. I dlatego też należało przyjąć, że należności z tytułu dostarczania wody i odbioru ścieków przedawniają się na zasadach ogólnych po upływie 10 lat.

Przechodząc do zarzutu pozwanej o niezgodności pomiędzy kwotą żądania pozwu a wykazaną przez powoda wartością zużycia wody za lata 2008 - 2009 należy wskazać Sąd Rejonowy, że kwestionowana przez pozwaną kwota 799,15 zł stanowi należność z tytułu skapitalizowanych odsetek od kwot dochodzonych pozwem za okres od 11 lipca 2010 roku do dnia 30 listopada 2013 roku. Stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Tym samym nie budzi wątpliwości Sądu żądanie powódki w przedmiocie kwoty 799,15 zł stanowiącej należność z tytułu zwłoki w spłacie należności za dostarczone media.

Przechodząc do ostatniego z zarzutów pozwanej, dotyczącego zaświadczenia z dnia 27 maja 2010 roku o nieposiadaniu zaległości z tytułu opłat należy wskazać Sąd I instancji, że dotyczy ono stanu na dzień 30 kwietnia 2010 roku. Co istotne

zaświadczenie dotyczyło stanu należności na dzień 30 kwietnia 2010 roku, natomiast jak wynika z zeznań świadka T. M. rozliczenie należności z tytułu zużycia wody w budynku położnym w Z. przy ulicy (...) sporządzone zostało po wystawieniu zaświadczenia z dnia 27 maja 2010 roku.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Podstawą prawną wyroku jest art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, a w zakresie odsetek art. 481 § 1 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł po myśli art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.

Z wyżej wskazanym orzeczeniem nie zgodziła się pozwana wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w całości. Skarżąca zarzuciła : - naruszenie prawa materialnego tj. art. 118 kc poprzez nieuwzględnienie w okolicznościach sprawy zarzutu przedawnienia roszczenia i wadliwe przyjęcie, że do roszczeń z tytułu należności za dostarczanie wody i odbiór ścieków ma zastosowanie dziesięcioletni termin przedawnienia zamiast terminu trzyletniego stosowanego dla roszczeń okresowych bądź dwuletniego przewidzianego w art. 751 kc; - naruszenie art. 299 kpc poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania stron w sytuacji kiedy zachodziła konieczność wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy m. in. w postaci przyczyn i zasadności obciążenia pozwanej niedoborem za zużycie wody w ilości wielokrotnie przewyższającej możliwość miesięcznego zużycia wody przez jedną osobę; okoliczność działania pozwanej w zaufaniu do zaświadczenia z dnia 27 maja 2014 roku, okoliczność braku legalizacji wodomierza, ilości osób zamieszkujących lokal; - błąd w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, iż powódka przedstawiła prawidłowe rozliczenie dotyczące niedoboru za wodę mającego obciążać pozwaną, w sytuacji kiedy obciążono pozwaną niedoborem za dwie osoby zamieszkujące w rozliczonym lokalu, podczas gdy pozwana zamieszkiwała sama; - naruszenie art. 5 kc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji kiedy pozwana jest schorowaną, samotną, starszą kobietą, która działała w dobrej wierze i zaufaniu do wydanego zaświadczenia z dnia 27 maja 2010 roku o braku zaległości dotyczących zajmowanego lokalu mieszkalnego na dzień 30 kwietnia 2010 roku , a niedobór wody, którym ją obciążono jest niewspółmiernie wysoki w stosunku do ilości zużywanej przez nią miesięcznie wody. W takiej sytuacji zasady współżycia społecznego sprzeciwiają się obciążeniu pozwanej niedoborem za wodę.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości. Jako ewentualny sformułowano w apelacji wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Skarżąca wniosła również o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa domagała się jej oddalenia i zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie mogła odnieść spodziewanego skutku wobec trafności zaskarżonego orzeczenia. Zarzuty zawarte w apelacji nie zasługują na aprobatę w świetle prawidłowo poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, a także trafnie zastosowanych przepisów prawa. Podniesiony przez skarżącą zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem nie zasługuje na uwzględnienie. Trzyletni termin przedawnienia roszczeń ustawodawca przewidział tylko dla roszczeń o świadczenia okresowe. Stąd również roszczenia o świadczenia jednorazowe oraz świadczenia ciągłe ulegają ogólnemu dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia. Wskazania wymaga, że świadczenie okresowe musi charakteryzować się następującymi cechami : przedmiotem świadczenia muszą być pieniądze lub rzeczy oznaczone rodzajowo, w ramach jednego i tego samego stosunku prawnego dłużnik ma spełniać wiele świadczeń jednorazowych, spełnienie tych świadczeń następuje w określonych regularnych odstępach czasu, a świadczenia te nie składają się na pewną z góry określoną całość. Dochodzone przez powódkę roszczenie nie dotyczy świadczenia charakteryzującego się wyżej wskazanymi cechami. W szczególności podkreślić należy, że obowiązek zapłaty należności z tytułu dostawy wody odprowadzenia ścieków i wywozu nieczystości aktualizuje się każdorazowo po dokonaniu przez zarządcę rozliczenia w tym zakresie, z uwzględnieniem wysokości

uiszczonych zaliczek oraz faktycznych kosztów zużycia wody. Zatem należności z tego tytułu nie mają charakteru okresowego. Brak także podstaw do przyjęcia za skarżącą dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia z art. 751 kc. Przywołany przepis jest przepisem szczególnym wobec art. 118 k.c. Wprowadza on dla wskazanych w nim roszczeń z umowy zlecenia oraz umów o świadczenie usług, nieuregulowanych innymi przepisami, krótszy – dwuletni termin przedawnienia. Podkreślenia wymaga – która to okoliczność wydaje się być bezsporna w niniejszym postępowaniu – że stron tego postępowania nie łączyła ani umowa zlecenia ani też umowa o świadczenie usług. Dlatego też trafnie – zdaniem Sądu Okręgowego – przyjął Sąd I instancji dziesięcioletni termin przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, co doprowadziło do słusznej konstatacji o dochodzeniu przez powódkę roszczenia nieprzedawnionego. Nie podlegał ocenie Sądu Okręgowego zarzut dotyczący naruszenia dyspozycji art. 299 kpc. Na rozprawie w dniu 17 listopada 2014 roku Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania stron. Na posiedzeniu obecny był pełnomocnik pozwanej, który nie złożył zastrzeżenia, o którym mowa w dyspozycji art. 162 kpc, wobec czego skarżąca utraciła prawo powoływania się na ewentualne uchybienie w tym zakresie w dalszym toku postępowania, także w postępowaniu odwoławczym. Na marginesie tylko wskazać należy, że na tejże rozprawie pełnomocnicy stron – w tym pełnomocnik pozwanej – zrzekli się dowodu z przesłuchania stron, co czyni wyżej wskazany zarzut apelacyjny co najmniej niezrozumiałym. Nie wykazała także pozwana by w okresie którego dotyczy postępowanie w niniejszej sprawie w lokalu zamieszkiwała mniejsza liczba osób niż wynikająca z dokumentacji będącej w posiadaniu powódki, a zarzut w tym przedmiocie został zgłoszony dopiero w postępowaniu odwoławczym, zatem uznać go należy za spóźniony w świetle dyspozycji art. 381 kpc. Nie znalazł także Sąd II instancji podstaw do zastosowania w sprawie niniejszej dobrodziejstwa wynikającego z dyspozycji art. 5 kc. Przepis ten stanowi tzw. klauzulę generalną odnoszącą się do wszystkich możliwych przypadków, gdy powoływanie się na prawo podmiotowe nie stanowi jego wykonywania, lecz jego nadużywanie, które nie jest społecznie aprobowane i w związku z tym nie korzysta z ochrony. Przez odwoływanie się do klauzuli generalnej przewidzianej w art. 5 k.c. nie można jednakże podważać pośrednio mocy obowiązującej przepisów prawa.

Reasumując powyższe, apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu, stosownie do dyspozycji art. 385 kpc. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do jego wyniku, na zasadzie art. 98 kpc.

SSO Anna Hajda